

Underdimensjonert og uten buffere – men drømmejobben likevel!

Satsningen på psykologer i kommunale helse- og omsorgstjenester fortsetter, og stadig flere gir seg i kast med psykisk helsearbeid i en helt annen setting enn den man møter på mer tradisjonelle arbeidsplasser. I vårt langstrakte land, med store forskjeller mellom kommunene, innebærer det at psykologenes arbeidshverdager kan se veldig ulike ut. Ofte er rammene rundt stillingene få og uklare. Potensielle oppgaver er nærmest uendelige. Mange er foreløpig eneste psykolog i kommunen, og møter store forventninger om hva de skal utrette. Forhåpentligvis er de ikke av den lettskremte sorten, slik at de blir lenge nok til at det oppleves skikkelig meningsfylt!

Det begynte med én stilling i Bodø kommune i 2007. I dag er vi 4 kolleger i psykologtjenesten. Kommunen har 50 000 innbyggere og vi har fordelt ansvarsområdet for barnebefolkningen mellom oss med 6 års-intervaller. Det innebærer at en psykolog arbeider med barn 0-6 år, en 6-12 år og en 12-18 år. Vår kollega med ansvaret for voksne må ivareta alle over 18 år. I tråd med nasjonale føringer jobber vi med hele spennet fra befolkningsrettet innsats til individuell behandling. Vi skal være lett tilgjengelige for omtrent alle og vi skal komme inn raskt når vi blir forespurt. Det betyr at brukere selv, om de er barn, ungdom eller voksne, kan ta kontakt. I tillegg kommer henvendelser fra fagfolk i psykisk helsefeltet.

Henvendelsene er lite byråkratiske og kommer med svært ulik utforming. Vi får mailer, SMSer, telefoner, skriftlige legehenvvisninger og oppsøkes også når vi beveger oss på andre arenaer enn kontoret vårt. Det gjør vi ofte. Og det gir mening. En klok kollega sa nylig at det viktigste redskapet for fremtidens psykiske helsetjenester er gode sko. Vi synes vi har hatt gode sko en stund, da vi har vært opptatt av å være en utadrettet, fleksibel og brukervennlig tjeneste. Vi ser verdien av å stå på egne ben i andres kontorer. Slik at vi sammen kan møte familier, barn og ungdom der de er kjent og vil ha en forankring når oppfølgingen fra kommunepsykologen er avsluttet. De gode skoene har også bidratt til at vi drar på hjemmebesøk med største selvfølge-

lighet. En fremmed tanke for mange fagfolk - så fornuftig og mulig når man jobber i kommunen.

Hvor det er befriende fritt for tellekanter og tillatt å jobbe på risiko framfor symptom. Vi har reell mulighet til å komme inn tidlig og fleksibiliteten i forhold til metodikk, varighet, arena er stor. Nærheten til øvrige samarbeidspartnere i kommunen likeså. Vi er kolleger med de ansatte i PPT, Barnevernstjenesten, helsestasjonen og skolen. Det er et kjempepluss. Og, best av alt. Vi får muligheten til å jobbe klinisk samtidig som vi har mandat til å utvikle helsetjenestene vi selv er en del av. Vi underviser, veileder, er med i felleskonsultasjoner, bidrar i planarbeid, jobber med behandlingslinjer og utvikler gruppetilbud.

Regnestykket går overhodet ikke opp. Det er ikke samsvar mellom behovene som etterspørres og dimensjoneringen av psykologtjenesten. Avgrensninger må vi selvsagt gjøre og vi har heldigvis andre tjenester som bidrar sammen med oss til å løse oppgavene. Men, vi har ingen formelle vedtaksgrunnlag eller prioriteringsnøkler vi kan gjemme oss bak. Og for hver god omtale, øker etterspørselen.

Det gir likevel mening å være her – hvor pakkeforløpsspøkelset foreløpig ikke kaster skygger. Hvor det er rom for å være fleksibel og det er en stor bredde i oppgavene. Og hvor man kan spørre brukeren ”hva er viktig for deg?” – og kunne ta imot svaret.

Cathrine Hunstad-Ulriksen